

Neprodejný občasník Římskokatolické farnosti Benátky nad Jizerou. Pro vnitřní potřebu vydává: Římskokatolická farnost Benátky nad Jizerou, Ladislava Vágnera 70/9, 294 71 Benátky nad Jizerou, IČ: 48680591; č.ú. ČS: 482350379/0800; www.farnostbenatky.cz; Redakční rada: P. Marek Miškovský (e-mail: marek.miskovsky@gmail.com, mobil: 724 550 009), Martin Dědek (e-mail: martin.cyriak@seznam.cz).

NOVINY FARNÍ RODINY

občasník Římskokatolické farnosti Benátky nad Jizerou

21. neděle v mezidobí

8/2021 (№ 36)

22. srpna 2021

Zdravas, Královno,

Matko milosrdenství,

živote, sladkosti a naděje naše,

buď zdráva!

Tak voláme denně slovy starověké modlitby k Té, která je Matkou vtěleného Slova a zůstává Pannou nejčistší, protože vždy Neposkvrněná, počatá bez hříchu dědičného.

Finis coronat opus bonum – konec je korunou (završením) díla, určuje jeho hodnotu. Před týdnem jsme slavili Nanebevzetí Panny Marie – její Usnutí a přechod do slávy nebeské. Dnes Ji oslavujeme jako Královnu. Ta, jejíž život na zemi uběhl v tichosti a pracovitosti; která byla v blízkosti Ježíše, bez toho aniž by si ji někdo všiml, která mlčky trpěla pod křížem a která bděla nad církví v jejích začátcích, má své místo na nebi, kde Ji očekával její Syn. Jednoho dne, který je nám neznámý, si Ji Ježíš vzal do nebeské slávy, aby se Mu více podobala.

Korunování Panny Královnou a Paní veškerého tvorstva je posledním privilegiem, které bylo Panně Marii uděleno. Jakmile byla vzata s tělem a duší do nebeské slávy, bylo z nadpřirozeného hlediska logické, aby byla vyzdvižena Svatou Trojicí nade všechny chóry andělů a nad všechny světce. Nad Tebou, volá křesťanský lid, je pouze samotný Bůh.

A my, chválíme Pannu Marii těmito slovy: gloriosa dicta sunt de te, Maria, quæ hodie exaltata es super choros angelorum: blahoslavená jsi, Maria, protože jsi byla dnes vyzdvižena nad andělské sbory a společně s Kristem jsi dosáhla věčného vítězství.

Maria Panno, Královno, oroduj za nás

P. Marek

V sobotu 28. 8. 2021 od 20:15 hod.

zveme širokou veřejnost na společenskou akci:

"Letní kino pro varhany",

která se uskuteční na farním dvoře, v případě nepříznivého počasí ve farním sále.

Pohoštění a kvalitní film zajištěny.

Dobrovolné vstupné bude vloženo na transparentní účet na opravy novobenáteckých varhan.

Těšíme se na Vás!

Promítáme: "Pro větší slávu: Skutečný příběh Kristiady" (Mexiko 2012; 145 min)

<https://www.csfd.cz/film/286169-pro-zetsi-slavu/prehled/>

INFORMOVANOST

Nepatřím mezi typy, co musí vše se všemi diskutovat a když někdo přijde s dobrým (anebo alespoň ne s úplně šíleným) nápadem, obvykle říkám: „Proč ne, zkusme to. Jestli potřebujete nějakou podporu, řekněte“. Stačí mi, když o akcích jdoucích přes faru vím a ten, kdo je organizuje, si zvolí způsob představení a pozvání.

Důsledkem je, jak bylo na poslední farní radě (konané prezenčně po roční pauze!) přetřásáno, že většina se tak o nějaké chystané akci dozví z ohlášek, jsou-li přítomni na nedělní mši svaté, a někdy možná ne s dostatečným předstihem. Snahou o nápravu bylo před pár měsíci zřízení farního facebooku, jehož editory jsou Ema Kalová a Martin Dědek, kteří, alespoň dle mého názoru, dovedou informovat věcně a včas. Další platformou jsou skupinový farní e-mail (správce Jirka Botošová) a skupina Benátky nad Jizerou na WhatsApp (správce jsem já), do kterých se můžete přihlásit (kontaktovat správce) a do nichž mohou přispívat všichni přihlášení členové. V týdenním rozpisu zveřejňovaném na farních stránkách pak uvádím rozpis bohoslužeb.

Nicméně nejčtenějším informačním médiem jsou – v tištěné i elektronické podobě – *Noviny farní rodiny*. Přátelé, nebojte se (říkám i sám sobě) do novin napsat či jinak sdělit své radosti, objevy či pozvání druhým.

(I když – to říká mé malé skeptické já – než psát o tom, co jsem včera dělal, nebo dělat složitou pozvánku pro celý svět, je snad lepší se pomodlit a pak říci sousedům a těm co jsou blízko: přijďte pobejt, poklábosit... prostě skutečně žít)

P. Marek

„To je nějaký ten váš spolek... A to je jako farnosti, nebo co? My nic nevím!“, zaslechnu občas od některých farníků. Tak jsem slíbil, že k tomu něco napíši :-).

Proto jsem nejprve položil otázky řediteli ústavu

Můžeme pomoci – J.F. 2020 z.ú.
Ing. Josefu Smrčkovi:

Co je Vaší hlavní činností?

Jak už z názvu naší organizace vyplývá, naším hlavním posláním je pomáhat potřebným v našem okolí. V době pandemie jsme několikrát podpořili seniory a personál v místních sociálních zařízeních, či jsme potřebným spoluobčanům rozváželi nákupy a stravu. Naší radostí je mezigenerační Klub her s půjčovnou, kde pravidelně i příležitostně pořádáme různá herní klání. Podporujeme také jednotlivce, kteří se dostali do tíživé životní situace – například se podílíme na slučování rodin, podporujeme osoby v hmotné nouzi či sociálně slabé osamělé seniory. V neposlední řadě pomáháme vícečetným a sociálně slabším rodinám například pořádáním a distribucí sbírek oblečení a potřeb pro děti. Rádi také podporujeme místní tradice, například zajišťujeme pohoštění na benátecké poutě.

Kdy, jak a proč organizace *Můžeme pomoci* vznikla?

Naše organizace vlastně vznikala pomalým a postupným procesem. Na začátku byla touha a snaha pomáhat kde se dá. Začínali jsme pravidelnými brigádami na farní zahradě od roku 2013. V roce 2017 pak na, již upravené, farní zahradě začal hospodařit spolek Mondík, a tak jsme se poohlíželi po jiné oblasti, kde bychom přilo-

se to popisuje slovy). Že je živý, že mě vidí, zajímá se o mě. Šla jsem domů plná radosti, byla to taková nová radost, kterou jsem ještě neznala. Začala jsme se hodně modlit. Mluvila jsem s Bohem jako s přítelem, mluvila jsem o všem, co prožívám, co si myslím... Byla jsem do Něj úplně zamilovaná. Chtěla jsem jít do kláštera, žít naplno pro Boha. Nakonec jsem došla k přesvědčení, že i v manželství můžu žít svatě, v blízkém vztahu s Hospodinem. Nicméně konverze, taková malá obrácení se k Bohu, prožívám čas od času neustále. Vždycky mě překvapí, jak jsem mohla být ještě tak „zabedněná“ a že opravdu zhrěšit „jsem schopná“ v čemkoliv. Dnes už mě ale moje slabost spíš přivádí k Bohu, díky svatosti smíření.

Snad mohu prozradit, že ti je blízka (nejen) Charismatická obnova. Co je pro tebe důležité ve vztahu k Bohu a v modlitbě?

Ve vztahu k Bohu hlavně modlitba, stejně jako v každém vztahu komunikace, společné sdílení. Především tedy modlitba, kdy s Bohem mluvím svými slovy, o tom, co žiju. Charismatická obnova mi dala objevit třetí Božskou osobu – Ducha svatého - jako Někoho, kdo je v mém životě až „hmatatelně“ přítomný. Škoda, že se na Něho v církvi spíš zapomíná a jeho působení skrze charismata se jeví jako něco „mimo“, co bylo kdysi dávno. Přitom nám charismata byla dána pro společný růst (viz Pavlovy listy).

Je něco, co tě na Církvi mrzí, co vnímáš jako nedostatek?

Na církvi ne, ta je svatá! ;-) Ale samozřejmě někteří lidé v církvi (jako i jinde) mě občas něčím štvou... Mrzí mě přetvářka, falešná zbožnost, pomluva, odsuzování druhých, vytváření VIP uzavřených skupinek, vyvyšování se nad druhé, nejednotnost – ne, že máme všichni stejně myslet, ale že dokážeme přijmout druhého tak, jak je... Je toho moc, co mě štvá a mrzí, přesto věřím, že Bůh s tím počítal a církev pevně drží ve svých rukou a oslavuje se na její (naší) slabosti.

Máš ráda papeže Františka (proč)?

Papež František je pro mě „prorokem těchto dnů“. Jeho promluvy jsou pro mě srozumitelné a blízké, proto často hledám

na www.vaticannews.va, jestli neřekl něco „nového“! ;-) Taky se občas začtu do některé jeho knihy nebo encykliky, v poslední době pročítám pořád dokola *Amoris laetitia* (Radost z lásky) a pokaždé najdu něco, co mě osloví...

Čím je pro tebe farní společenství a je něco, co bys ráda vzkázala nám farníkům?

Líbí se mi spojení „farní rodina“. Rodina je bezpečný prostor, kde má každý své místo, kde se učíme vztahům, komunikaci, vzájemné lásce. Kde se učíme, že se svět netočí kolem mě, ale že jsme společenství, že se potřebujeme navzájem. Mělo by to být místo spočinutí, načerpání nových sil, povzbuzení, pomoci... A do toho všeho patří i výměna názorů, krize, nedorozumění, a pak hlavně odpuštění..., ale je potřeba do středu dát Hospodina. On to totiž vymyslel a vytvořil, a tak ví nejlíp, jak na to. Takže spíš než vzkázám jedno přání, abychom se učili být takovou „Boží rodinou“.

A ještě tvá rychlá anketa:

Oblíbené Boží slovo, nebo nějaký citát:

Citáty miluju, těžko vybrat. Tak snad to, co mě provází tímto obdobím: 1Petr5,7: Na něj hodte všechnu svou starost, vždyť jemu na vás záleží.

Oblíbení světcí: Pořád přibývají. V tomhle roce se nejvíc obracím na svatého Josefa a svatou Ludmilu. Oba dokázali žít naplno s Bohem ve skrytosti před tímto světem. Milovat Hospodina víc než tento svět, to je výzva!

Oblíbená modlitba: Ze srdce, vlastními slovy

Oblíbené poutní či jiné místo: Vranov u Brna (Dědeček se tu modlil za uzdravení babičky a ona se v tu chvíli opravdu uzdravila. Lékaři to považovali za zázrak. Jezdili jsme tam s rodiči jako děti každý rok a vracím se tam ráda i teď...)

Co sis přála a splnilo se: Velice jsem si přála modlitební společenství, a to se mi splnilo díky Modlitbám matek.

Co si teď nejvíce přeješ: Přání mám mnoho, ale učím se je nechávat v Božích rukou, protože On ví nejlíp, co potřebuju. Tak to nej je, aby se Jeho vůle naplnila v mém životě. *(ptala se IS)*

Sílu a inspiraci беру ráno v pět :-)
Sama přišla s milým nápadem dělat rozhovory s farníky, abychom se vzájemně více poznali. Dnes se mi podařilo „vypovídat“ přímo jí – Jiřku Botošovou.

Jiří, je obdivuhodné, co všechno zvládáš – velkou rodinu, svou práci učitelky ve škole, lesní klub Mondík, nemalé aktivity pro farnost... Kde na to vše bereš sílu a inspiraci?

Sílu a inspiraci беру ráno v pět :-). Je to čas, kdy doma ještě všichni spí a já mám čas a klid na modlitbu. Tenhle čas s Hospodinem jsem musela vybojovat a vyprosit, ale jsem za něj moc ráda.

Čím je pro tebe učitelství a jak ses k němu dostala?

Moje učitelství hodně souvisí s vírou. Asi ve třinácti jsem měla jakýsi prožitek Boží přítomnosti a tenkrát jsem toužila o Bohu všem říct a všechny k němu přivést... Začala jsem studovat na Biskupském gymnáziu v Brně a ve farnosti jsme s kamarády podnikali různé aktivity. Jedna z nich byla, že jsme přišli ve škole za ředitelem, jestli bychom mohli obejít školu a pozvat děti na faru, kde pro ně máme připravený program. Děti poprvé nepřišly, ani jedno. Ale hned další týden přišla obrovská tlupa dětí. Pravidelně jsme se s nimi scházeli, říkali jsme tomu „spolčo“. Jezdili jsme na tábory a výlety – bylo to krásné. A díky tomu jsem po maturitě šla studovat na Vyšší pedagogickou školu. A pak jsem na Teologické fakultě v Českých Budějovicích vystudovala obor Učitel náboženství a etiky.

Co považuješ ve vztahu s dětmi za nejdůležitější?

Opravdovost a vzájemný respekt. Jakmile člověk něco jiného říká a něco jiného dělá, děti to poznají. Nejvíce ovlivňujeme tím, co žijeme, ne slovy. Důležité je vidět dítě jako Boží stvoření, do kterého Hospodin vložil „jedinečný poklad“, který postupně ve svém životě má objevovat a my mu v tom máme pomáhat.

A jak je to s tvými dětmi – přišly plánovaně, nebo nečekaně? Přiblížila bys nám krátce svou rodinu a manželství?

S manželem Petrem jsem se seznámila na Peruci (tam, co Božena peruc prádlo potkala knížete Oldřicha). Žily jsme tam na faře s kamarádkou jako dvě samozvané

„misionářky“, učila jsem na základní škole ve Mšeném-lázně a Petr „dělal civilku“ v perucké škole, kde učila kamarádka. Po svatbě jsme pobývali v Kostelci nad Ohří, Petr vyráběl modely letadel pro firmu Eduard a společně jsme hráli divadlo pro školy. Tam se nám narodil po roce manželství Štěpán. Finančně to nebylo nic moc, tak si manžel našel práci konstruktéra v Mladé Boleslavi. Při stěhování jsem pobývala u rodičů na jižní Moravě, takže druhorozený Jakub má jako místo narození Brno. Začátkem dubna 2006 jsme se stěhovali do nového domova. Pamatuji si, jak přšlo a bylo pošmourné. Cestou jsem myslela na to, že nás v Benátkách nejspíš Hospodin chce a že má pro nás nějaký svůj plán. Po Jakobovi se nám narodila ještě Madlenka a Tonička. Všechny děti byly plánované. Čím dál víc objevuji, jak je rodina velký dar a jak to bez Boží pomoci nejde...

Z jaké rodiny sama pocházíš – odkud? A jsou tví rodiče katolíci?

Pocházím z jižní Moravy. Narodila jsem se jako třetí (prý velmi chtěné a „vymodlené“, jak jsem se nedávno dozvěděla) dítě. Sestra je o deset let starší a bratr o sedm. Vyrůstala jsem hlavně se sestřenicí, která byla většinou ke mně. Moc ráda vzpomínám na dětství, byl to krásný čas. Rodiče jsou katolíci a ve víře nás vychovávali, i když v takové hodně „zvykové víře“.

Byla jsi pokřtěna jako dítě ve věřící rodině... Přesto, hledala jsi svou vlastní cestu k Bohu a prožila konverzi? V jaké chvíli v životě nastal pro tebe zásadní zlom ve víře?

Bylo to v těch třinácti letech. Šly jsme se sestřenicí na konci školního roku na farní táborák pro děti a mládež. Říkala jsem si, že to bude s tou „farní mládeží“ asi „vopruz“, ale nějak to přežiju. Zjistila jsem, že jsou fajn a že si s nimi dobře rozumím. Pak jsme se o půlnoci společně modlili – každý vlastními slovy – přišlo mi to zvláštní. Do té doby jsem si Boha představovala spíš jako policajta, který čeká, až udělám něco špatně a pořádně mě praští přes prsty. Případně jako stařečka, který se vznáší na obláčku a je mu jedno, co je se mnou. Najednou jsem cítila, že Bůh je někdo víc než jsem si doposud představovala (těžko

žili ruku k dílu. Následovalo pár brigád ve farním lese, ale postupně v nás sílila touha pomáhat i konkrétním potřebným, nejen jednorázovými brigádami. A tak vznikla myšlenka založení neziskové organizace. Protože jsme se dobře znali z již nastavené a fungující spolupráce na různých akcích, spojili jsme své síly a 26. 2. 2020 byl náš ústav notářským zápisem zapsán do Rejstříku ústavů. Velký vliv na vznik ústavu mělo slovo našeho zakladatele pana Jiřího Freislebena, který projevil přání přidat se k nám a podílet se na konání dobrých skutků v Benátkách a okolí.

Z čeho je činnost Vaší organizace financována?

Všechny služby a aktivity poskytujeme zdarma. Mimo základního kapitálu, který jsme při založení ústavu vložili a náš účet, využíváme nadačních grantů, které jsou určeny na konkrétní činnosti. Podpořily nás nadace KKFF, Škoda auto, Tesco, ale například i Město Benátky nad Jizerou. Jen v loňském roce jsme získali podporu ve výši přesahující 150 tis. Kč.

Kdo se za Můžeme pomoci skrývá, kdo jste?

Můžeme pomoci, jak je v Zakládacím listině napsáno, je složena ze zakladatele, správní rady a ředitele. Nejprve správní rada. Ta je ve složení, která předurčuje organizaci nezávislost a zároveň vážnost. Dle mého úsudku by tam nemohli být lepší osobnosti z Benátek. Je zde: Bc. Monika Megličová, DiS., ředitelka Městského centra komplexní péče, Mgr. Emilie Kalová, zastupitelka Města Benátky nad Jizerou a ředitelka Pečovatelství služby Prahy 3, Ing. P. Marek Miškovský,

administrátor benátecké farnosti. Potom jsem tam já jako ředitel Ing. Josef Smrčka, chemik a profesí auditor. Nejdůležitějším členem a zakladatelem ústavu je pan Jiří Freisleben, bez kterého by to nikdy nevzniklo. Dále spolupracujeme s několika dobrovolníky, bez jejichž zapojení by některé z našich činností byly nemyslitelné.

Co plánujete do budoucna, jaké další akce Vás čekají?

Pokud opět nedojde ke zhoršení epidemiologické situace s následnými omezeními, což všichni doufáme, čeká nás podzim s bohatou nabídkou pro širokou veřejnost. Určitě si nenecháme ujít zářijovou pouť v zámeckém kostele Narození Panny Marie, kdy opět zajistíme poutní koláčky (stejně jako letos již dvakrát při poutích v Novo- i Staro-benáteckém kostele). Vypíšeme podzimní termíny mezigeneračních setkání Klubu her. V majetku *Můžeme pomoci* se již krásná sbírka her, které jen čekají na zahrání, ale i na půjčení. 9. října plánujeme uskutečnit větší akci s názvem „Rozhýbejme v Benátkách všechny generace“.

Chcete ještě něco doplnit závěrem?

Určitě bych rád pozval všechny farníky na akce, které budeme pořádat nebo při nich pomáhat. Inzerujeme je postupně na našem Facebooku, či v benáteckém Zpravodaji. Také bych rád poprosil, máte-li ve svém okolí potřebné, či se mezi ně řadíte, neváhejte nás požádat o pomoc, určitě najdeme nějaké řešení, zachováme maximální diskretnost. Přivítáme také nové nápady a podněty, na jaké oblasti života v našem městě bychom

(Dokončení ze str. 3):

svou pozornost a pomoc mohli rozšířit. A pokud Vás toto zaujalo, na internetových stránkách: <https://www.muzemepomoci.cz/> je o nás napsáno více.

Děkuji.

I když „spolek“ (jak ho nepřesně a familiárně nazývám) existuje již jeden a půl roku, má své www stránky a je dohledatelný v rejstříku ústavů, chápu, že někteří jsou zmateni, že 1) jsem členem nějakého občanského sdružení, či organizace, 2) tato organizace spolupracuje s farností, 3) její činnost má charitativní rozměr.

Jako pan starosta může být členem mysliveckého sdružení, mít v něm svou funkci a nikterak to neznamena, že toto sdružení je součástí města, jehož je on představitelem, tak i administrátor farnosti může být jako občan členem spolku. Protože je naše společnost jistým způsobem klerikální, když se někde objevím jako člověk, protože jsem kněz, mají někteří pocit, že se má/musí jednat o akci církve. Takto smýšlející lidé pak podle toho, stojí-li mimo církve, tvrdí, že církve chce vše kontrolovat, jsou-li v církvi, že by o takové činnosti měli vědět a rozhodovat o ní.

Je mnoho oblastí (charita, kultura, školství, nemocnice, kulturní dědičství, smíření mezi národy), ve kterých je církve činná. Nejsou jejím hlavním posláním, tím je hlásat Krista a Jeho spásu. Ostatní děláme, protože nás k tomu setkání s Kristem pudí. Neznamena to však, že tyto činnosti musí církve konat institucionálně. Naopak v nich a na nich má spolupracovat se všemi lidmi dobré vůle. Zdá se

také, že spolupráce s občanskou společností na úrovni různých nadací a neziskových organizací je pro církve – minimálně v naší (post?) socialistické Evropě – v tuto chvíli jednou z mála cest k získání financování oblastí (viz. výše), ve kterých je činná.

Proto děkuji všem, kteří ve farnosti a farnosti jakkoli pomáhají a pokud by vás napadlo založit nějaký „spolek“, který bude třeba financovat údržbu a shánět peníze na opravy našich kostelů, jen do toho.

P. Marek

Putovní ikona sv. Ludmily

Od pátku 27. srpna do následující neděle 5. září bude v naší farnosti přítomna ikona sv. Ludmily, která letos putuje naší zemí. Po každé mši sv. u ní bude konána pobožnost podle programu, který obdržíte v kostele. Modleme se při té příležitosti za naši celou benátskou farnost a za šťastnou volbu nového pražského arcibiskupa!

Uzávěrka pro články
do příštího čísla,
(které vyjde 3.10.2021)
je neděle 26.9.

Děkujeme redakce

2. kapitola: Realita rodin a životní výzvy

- Větší důraz na osobní komunikaci mezi manželi přispívá k tomu, že se rodinný život stává lidštějším.
- Napětí vyvolávaná nadměrně individualistickou kulturou, určenou majetkem a užíváním si, plodí uvnitř rodin nesnášenlivost a agresivitu.
- Svoboda volby dovoluje plánovat si vlastní život a zušlechťovat to nejlepší v sobě, ale nemá-li člověk vznešené cíle a osobní kázeň, zdegeneruje, takže už není schopen se velkodušně darovat.
- K manželským krizím se často přistupuje ukvapeně a bez odvahy k trpělivosti a reflexi, k vzájemnému odpuštění, smíření a také k oběti. Selhání tak vedou ke vzniku nových vztahů, nových párů, nových soužití a nových manželství, a tak se utváří rodinné okolnosti, které jsou složité a pro křesťanský život problematické.
- Předkládali jsme teologický ideál manželství, který je příliš abstraktní, téměř uměle vykonstruovaný, vzdálený konkrétním podmínkám a skutečným možnostem reálných rodin. Toto přílišné idealizování, zvláště když jsme nedokázali vzbudit důvěru v milost, nečinilo manželství víc žádoucí a atraktivní, ale spíš naopak.
- Dlouho jsme si mysleli, že jenom důrazem na věroučné, bioetické a morální otázky, bez podpory k otevření se milosti, jsme už dostatečně rodiny povzbudili, upevnili manželský svazek a naplnili jejich společný život smyslem. Nedaří se nám představovat manželství spíše jako dynamickou cestu růstu a realizace než jako břemeno, které je nutné nést celý život.
- Nesnadno také dáváme prostor svědomí věřících, kteří v mnoha případech odpovídají co možná nejlepším způsobem na evangelium v rámci svých omezení a mohou růst ve svém osobním rozlišování v situacích, ve kterých selhávají všechna schémata. Jsme povoláni svědomí vychovávat, ne je nahrazovat.
- Mnoho lidí cítí, že poselství církve o manželství a rodině neodráží jasně kázání a postoje Ježíše, který předkládal náročný ideál, ale současně neměl nikdy daleko k soucitu se slabými lidmi, jako se Samařankou nebo s cizoložnou ženou.
- V takových obtížných situacích, které zakoušejí lidé v největší nouzi, se musí církve zvláště vynasnažit o to, aby projevila pochopení, posilu a přijetí, a nemůže je zatěžovat ukládáním pravidel, které lidi vedou jen k pocitům odsouzení a opuštěnosti od církve, jež je jako pravá matka povolána přinášet jim Boží milosrdenství. Někteří místo aby nabídli uzdravující moc milosti a světlo evangelijního poselství, toto poselství „indoktrinují“, a tak ho přeměňují na „mrtvé kameny, které se házejí po druhých“.
- Skutečnosti, které nás znepokojují, jsou výzvy. Nepadněme do léčky, že se vyčerpáme v sebeobraněm nařikání, ale raději hledejme nové formy misijní tvorivosti. Ve všech situacích si je církve vědoma toho, že má přinášet slovo pravdy a naděje.
- Velké hodnoty manželství a křesťanské rodiny odpovídají touze, která je součástí lidské existence.
- Děkuji Bohu za to, že mnohé rodiny, které se vůbec nepovažují za dokonalé, žijí v lásce, uskutečňují své povolání a jdou kupředu, byť po cestě mnohokrát upadnou.
Vybrané myšlenky z exhortace papeže Františka připravila: JB

